

1221 – 21. desember

Dette er min pakt (sv: mitt testamente) med dem, når jeg tar bort deres synder. Rom 11: 27.

Her er det den store Herre og Gud som taler. Hør hva han sier! «Dette er mitt testamente», eller min pakt, «med dem, når jeg tar bort deres synder».

Dette er altså Guds testamente eller pakt. Et testamente er den mest uforanderlige pakt, når det er godkjent og bekreftet «gjennom hans død som opprettet testamentet». Dette er hans siste vilje. Og da «er det ingen som gjør den ugyldig eller legger noe til når den er stadfestet», som apostelen sier.

En slik uforanderlig pakt sier altså Herren han også vil gjøre med det frafalne Israel. Og hva består så denne pakten i? Jo, Herren sier selv den består i at han «tar bort deres synder».

Slik beskriver han denne pakten i Jer 31. Her sier han at denne nye pakten skulle ikke være som den første, den som han gjorde med fedrene når han førte dem opp fra Egypt og de kom til Sinai. Nei, dette skulle være en ny og helt annen pakt. Og forskjellen skulle spesielt være den at når i den første pakt loven ble skrevet på steintavler, for uvillige hjerter, så han «måtte tvinge dem». Så skulle loven i den nye pakt skrives i deres hjerter.

Og mens synden etter den første pakten ikke skulle forlates, men straffes. Så skulle Gud i den nye pakt «forlate deres misgjerninger og aldri mer komme deres synd i hu».

Det var altså syndenes forlatelse og en forvandling av hjertet som skulle kjennetegne den nye pakten. Dette skulle være en nådepakt, en fredspakt og en evig pakt, som Herren så titt talte om.

Og en slik pant ville Herren gjøre selv med sitt frafalne Israel. Legg da også her merke til Guds uendelige og grenseløse nåde! Hele Israels historie viser hvor grufullt de hadde syndet. Likevel vil han altså fremdeles opprette en slik pakt med dem der han selv tar bort deres synder.

Riktignok lar han først sin rettferdige straff ramme dem. Dels lar han deres hjerter forferdes. Eller han sender dem mange slags ytre straff eller plager. Jerusalem ødelegges og folket blir spredt utover. Men etter alt dette vil han igjen møte dem med den store nåden den nye pakten lover. Han vil igjen forlate dem. Vil selv ta bort syndene deres, og aldri slutte med å gjøre dem godt.

Slik er Herren, vår Gud. Husk dette; at slik er Gud! Alt dette er skrevet for at vi skal ta lærdom av det. Når Gud benåder et slikt folk, og forlater slike synder som Israels, – hvem vil han ikke da benåde? Hvilke synder vil han ikke da forlate?

De største og aller verste syndene er sikkert dem vi har gjort etter at vi har mottatt så mye nåde. Ikke noe forskrekker oss mer enn hver gang vi må erkjenne at jeg kjente Guds vilje, og jeg har mottatt så stor nåde. Og likevel har jeg igjen syndet!

Men hør nå her! Akkurat slik var det jo med Israel. I tillegg var syndene deres virkelig store. Og likevel vil Herren, vår Gud, forlate dem alt sammen, «hvis de ikke fortsetter i sin vantro». Han vil selv «ta bort deres synder», renske dem i forsoningens blod, og gjøre alt godt mot dem.

Er det ikke her bevist og bekreftet det han sier i Jes 1: «Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren: Om deres synder er som skarlagen, skal de bli hvite som snø. Om de er røde som purpur, skal de bli som ull».

Husk igjen disse ordene: «Jeg tar bort deres synder»! Det er altså han, den de har syndet mot, som selv vil ta bort syndene. Vår tankegang er som regel at vi må selv først bli kvitt syndene, før Herren kan være nådig mot oss. Men her sier Herren, som over alt ellers i Ordet, at han vil selv ta bort syndene våre.

Og det at han tar bort synden, har en dobbel mening. Først tar han bort syndens skyld. Det skjer gjennom forsoningen og forlatelsen, så syndene våre ikke lenger skal fordømme oss. Da skal vi for alltid få leve i et nåderike. Det vil si at alle de synder som ennå finnes i kjødet vårt, og dessverre titt bryter ut, aldri skal bli tilregnet oss. I Guds øyne er de nå ikke lenger synder, men bare sykdommer og lidelser som han vil trøste oss mot. For han «har medlidenhet med våre skrøpeligheter».

Dernest, når han tar bort syndene våre, betyr det også at han tar bort syndens makt. Så den ikke lenger skal få herske over oss, men at vi isteden kan gå en helt ny og annen vei gjennom livet enn resten av verden går. Herren vil selv, med sin Ånd og sin tukt, døde synden i oss og helliggjøre hele mennesket.

Husk at dette er det Herren selv som kal gjøre! Vår tankegang er som regel at om nå Gud for Kristi skyld forlater oss syndene våre, må det i alle fall være vår sak å rense dem ut og døde oss selv.

Men så sier Herren: «Jeg vil gi mine lover i deres hjerter og skrive dem i deres sinn». «Jeg skal legge min frykt i deres hjerte, så de ikke skal vike bort fra meg». «Gud er den som virker i dere både å ville og å virke til hans gode behag». «Vi er ikke dyktige til å tenke ut noe som av oss selv. Men er vi dyktige til noe, så er det av Gud».

All tukt og formaning til oss skal altså lære oss å søke alt hos Gud —. Så lære å begjære og motta all nåde fra Gud, —. Og så prise Gud for alle ting.